

ע"פ 58903/02/16 - ריטה בינדר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 58903-02-16 בינדר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני המערערת
ריטה בינדר
ע"י עו"ד דוד גולן
נגד המשיבה
מדינת ישראל

פסק-דין

1. המערערת הורשעה על פי הודאתה, ב-15.5.15, בבימ"ש השלום לתעבורה פ"ת (כב' השופטת הבכירה אטליה וישקין), בת"ד 4284-11-12 בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לעבור במעבר חצייה בבטחה, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש.

2. כתב האישום הוגש ב-9.10.12 ונטען כי בתאריך 6.2.12 בשעה 13:10 נהגה המערערת ברכב פרטי בצומת הרחובות פינס ורמז ברחובות. המערערת התקרבה למעבר חצייה ברח' רמז, שם חצו את הכביש אותה עת הולכות הרגל הגב' רייכנברגר ילידת 1919, והגב' שרעבי ילידת 1917.

המערערת לא עצרה את רכבה ולא נתנה זכות קדימה להולכות הרגל במעבר החצייה, ולא נקטה באמצעים הדרושים למניעת התאונה ופגעה בגב' רייכנברגר (להלן: הולכת הרגל).

כתוצאה מכך נפגעה הולכת הרגל חבלות של ממש. שברים בראש וברצפת העין.

3. ב-20.1.16 נגזר דינה של המערערת והיא נדונה לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,800 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתם.

2. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.

3. 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

4. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור עבירה של נהיגה בפסילה.

עמוד 1

גזה"ד ניתן ללא נימוקים.

4.נימוקי גזה"ד ניתנו ב-21.1.16.

(1) חלוף הזמן מיום קרות התאונה ועד למתן גזה"ד, הקהה עוקצה של הענישה.

ביהמ"ש ציין כי התאונה ארעה ב-6.2.12 ואחרי שהוגש כתב האישום (ב-9.10.12), נפטרה הולכת הרגל. התביעה דרשה השלמה חקירה (כדי לבדוק אם קיים קשר בין הפציעה למוות) וביקשה בינתיים, לעכב הקראת כתב האישום עד שתסתיים החקירה. החקירה התעכבה שנים חרף החלטות חריפות של ביהמ"ש. רק ביום 23.3.15 הסתיימה החקירה עם סיום הבדיקה במכון לרפואה משפטית והעברת חוות דעת לפרקליטות.

(2). רישיון הנהיגה של המערערת נפסל מנהלית ל-60 ימים.

(3). מאז התאונה המערערת לא הסתבכה בעבירה נוספת.

(4) העדר עבר פלילי. המערערת, נוהגת משנת 1999, ולא נרשמו לחובתה הרשעות קודמות.

(5). התביעה לא ביקשה למנוע המשך נהיגתה של המערערת עד תום ההליכים ובכך הביעה דעתה שלא מדובר בנהגת מסוכנת.

(6). עינויי דין - המערערת ביקשה להודות באשמה ולשאת בעונשה והדבר לא התאפשר נוכח הסחבת בהשלמה החקירה.

במ"ש קמא ציין כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילה ועבודות של"צ בצידה, לבין מאסר לתקופה שהינה ברת המרה לעבודות שירות. בהמ"ש קבע כי בשל עינויי הדין שנגרם למערערת, עברה התעבורתי הנקי במשך למעלה מ-16 שנים, החליט לחרוג משמעותית לקולא ממתחם הענישה ולהטיל עליה העונשים שפורטו לעיל.

6. גזר הדין של בימ"ש קמא הוא נושא הערעור המונח בפני. עיקר הטענות מופנות כלפי משך תקופת הפסילה.

1. נטען בהודעת הערעור כי בנסיבות העניין, בשל הימשכות ההליכים הבלתי נאותה מצידה של המשיבה, ללא כל אשם תורם מצידה של המערערת, היה מקום להקל בענישה של המערערת באופן משמעותי.

2. בימ"ש קמא התעלם מתיקון 113 לחוק העונשין, לא קבע מתחם ענישה הולם והסתפק במתחם ענישה כוללני המבטא את מדיניות הענישה.

3. על פי השיקולים לקולא, שמנה בימ"ש קמא היה מקום לקבוע את עונשה של המערערת על פי הרף התחתון של המתחם, אילו קבע כזה.

4. ענישה על פי המדיניות הכללית, מחטיאה את מטרתו של תיקון 113 לחוק העונשין ואינה מהווה

ענישה בהתאם לדין, ועל פי עקרון הענישה האינדיבידואלית.

נטען כי ביהמ"ש לא נתן משקל הולם לעינויי הדין שנגרם למערערת ומשקבע בימ"ש קמא שחלוף הזמן מקהה מעוקצה של הענישה היה מקום להקל בענישה הרבה מעבר ממה שקבע ביהמ"ש.

5. נטען כי הרף התחתון של מתחם הענישה ההולם הוא פסילת רישיון הנהיגה למספר חודשים בודדים, לצד התחייבות להימנע מעבירה. בהתחשב בשיקולים שאינם קשורים לביצוע העבירה יש לתספק בשלושה חודשים של פסילת רישיון הנהיגה, בניכוי הפסילה המנהלית וללא מאסר על תנאי.

בדיון בפני טען ב"כ המערער כי קיימים חוסר הלימה בין נימוקי גזה"ד והעונש שנגזר על המערערת בסופו של דבר.

ב"כ המשיב ביקש לדחות את הערעור וטען שהעונש שנגזר על המערערת נמצא בטווח ענישה סביר ובנסיבות שכאלה ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש.

ב"כ המשיבה לא הציג בערעור מתחם עונש ראוי לדעתו, למרות שהטענה נטענה בהודעת הערעור מצופה ממנו להיות ערוך לכך.

דין והכרעה

7. בימ"ש קמא פירט בנימוקי גזר הדין את הנימוקים לקולא העומדים לזכותה של המערערת בעת גזירת הדין, מבלי שהתייחס ולו ברמז, לחומרת העבירות ולתוצאה החמורה של הפגיעה בהולכת הרגל. המקרה הנדון נמנה על אותם מקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהם לבין גרימת מוות. בדרך נס לא נגרם נזק חמור יותר ממה שהתרחש בפועל.

יודגש כי בעבירות תעבורה אשר יש בהן כדי לסכן חיי אדם, גוברים לא אחת שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין.

ב"כ הצדדים הגישו לעיוני מספר פסקי דין. מטבע הדברים שב"כ המערערת הציג פסיקה מקלה יותר וב"כ המשיבה פסיקה מחמירה.

כידוע, רמת הענישה נקבעת בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה ובהתחשב בנתונים רבים. מאחר שקשה למצוא שני מקרים זהים, לא ניתן להקיש מעונש שניתן במקרה מסוים לעונש הראוי במקרה אחר.

באשר למתחם הענישה שלא נקבע ע"י בימ"ש קמא, לא אוכל שלא להעיר על כך שבתי המשפט מחויבים לפעול בהתאם לתיקון 113. התיקון מיועד לביהמ"ש על כך ערכאותיהם (למעט ביהמ"ש העליון), ביהמ"ש לתעבורה בתוך המחויבים (ראה ע"פ 6461/11 אחמד יאסין נ' מדינת ישראל [מיום 22.1.14]) עם זאת, אין בכך להצדיק החזרת התיק לבימ"ש קמא או הצדקה להתערב בעונש, רק מן הטעם הזה.

בנסיבות תיק זה, אני סבורה שמתחם העונש ההולם בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נע בין שלושה חודשים ל-18 חודשים. בנסיבותיה של המערערת, בתחשב בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד לגזירת הדין, ובעיניי דין שנגרם לה כתוצאה מהתנהלותה הלא תקינה של המדינה בכל הנוגע להשלמת החקירה, ובהתחשב בכך שמדובר בנהגת זהירה הנוהגת למעלה מ-19 שנים ללא עבירות, הודאתה בעבירות ולקיחת האחריות, עונש הפסילה שהוטל עליה מחמיר עמה. לפיכך, אני סבורה שיש להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא בכל הנוגע לפסילה בפועל והנני מפחיתה את עונש הפסילה בפועל ל-8 חודשים בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית.

יתר רכיבי גדר הדין, יישארו על כנם.

לא למותר לציין, כי אלמלא חלוף הזמן ועיניי הדין שנגרם למערערת לא היה מקום להקל עימה כפי שעשיתי, וזאת חרף הנסיבות האחרות שיש לזקוף לזכותה.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ו, 29 מאי 2016, בהעדר הצדדים.